

РЕШЕНИЕ

№ 2476

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **476** по описа за **2022** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на "В., Н., Л.-2014" Е., против Решение № 20204045 от 28.10.2021г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 10-ти състав, постановено по нахд № 13929/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде отменено наказателното постановление. Прави се искане за приложение на разпоредбата на чл.415в от КТ.

Ответникът по касационната жалба – директор Дирекция "Инспекция по труда"-С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на първоинстанционния съд. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С наказателно постановление № 23-003270/28.09.2020г., издадено от директор дирекция "ИТ"-Софийска област, на дружеството е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 1500лв. на основание чл.416, ал.5, вр.чл.415, ал.1 от Кодекса на труда.

С обжалваното решение СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал всички необходими гласни и писмени доказателства и е обосновал своите прави изводи. Първоинстанционният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, представени с наказателното постановление, приобщил ги е по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях е приел, че в хода на административнонаказателното не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а нарушението и неговият извършител са безспорно доказани.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Правилно е изяснена фактическата обстановка, която се споделя изцяло настоящата инстанция, поради което същата не следва да се преповтаря.

От правна страна.

Предмет на касационна проверка съгласно чл.218 от АПК е решението на районния съд само на посочените в жалбата пороци като за валидността, допустимостта и съответствието на първоинстанционния акт с материалния закон съдът следи служебно. В настоящия случай наведените в касационната жалба доводи са неоснователни.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя относно наличието на нарушение на материалния закон и допускане на съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на въззивното решение.

Предмет на санкция в спорното НП е неизпълнение на предписание на дл. лица от Дирекция "Инспекция по труда"-С. област. Същото по естеството си представлява индивидуален административен акт, чиято функция е подробно уредена в разпоредбата на чл.404 КТ и се свежда най-общо до форма на административна принуда за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство. По делото са налице доказателства за това, че така даденото предписание не е оспорено и е влязло в сила, като диспозитивът му е породил правното си действие, установявайки срок за изплащане на трудовите възнаграждения на работниците. Като не е оспорил дадените от дл. лице при Д "ИТ" задължителни предписания, жалбоподателят е бездействал, лишавайки се от възможността да отмени правното им действие, поради което е бил длъжен да се съобрази с предписанието. Като не го е сторил е допуснал констатираното с АУАН и санкционирано със спорното НП адм. нарушение, както правилно е приел това районният съд.

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ определя като административно нарушение бездействието на съответното лице, спрямо което е дадено задължително предписание. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то е налице изпълнен състав на нарушение.

Нарушението е формално, осъществява се чрез бездействие, трае докато бъде преустановено. Съставът на въззивния съд е провел обективно и всестранно следствие, за да провери описаните в АУАН и в НП констатации. Изложил е подробни мотиви за законосъобразно ангажирана административно-наказателна отговорност. Решението е правилно. Не са на лице твърдените касационни основания за отмяна на въззивното решение.

Извършеното административно нарушение не представлява „маловажен” случай. Разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ е специална по отношение на нормата на чл. 28 ЗАНН. В настоящия случай, липсват доказателства задължителното предписание от протокола за извършена проверка от да е изпълнено от дружеството - касатор към настоящия момент. Очевидно е, че нарушението не е отстранено веднага след установяването му и вредни последици за работника от извършеното нарушение има, доколкото същият е бил лишен от дължимото му трудово възнаграждение за съответния месец, видно от събраните по делото доказателства. Твърдението, че трудовото възнаграждение е изплатено, но липсва само подписът на лицето във ведомостта за заплати остава недоказано и пред касационната инстанция, поради което решението на въззивния съд като правилно следва да се остави във сила.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 63 ал. 3 от ЗАНН вр. чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

На основание чл. 221, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, V-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20204045 от 28.10.2021г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 10-ти състав, постановено по нахд № 13929/2020г.

ОСЪЖДА "В., Н., Л.-2014" Е. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 80 /осемдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: